

Sygn. akt I 1 Ca 503/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2021r.

Sąd Okręgowy we Włocławku Sekcja Odwoławcza I Wydziału Cywilnego

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Nazdrowicz
-----------------	------------------------

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2021 r. we Włocławku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. R.

przeciwko Powiatowi (...) w R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rypinie

z dnia 8 października 2020 roku, sygn. akt I C 587/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. zasądza od pozwanego Powiatu (...) w R. na rzecz powoda A. R. kwotę 1076,50 zł (jeden tysiąc siedemdziesiąt sześć złotych pięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

SSO Mariusz Nazdrowicz

Sygn. akt I 1 Ca 503/20

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Rypinie oddalił powództwo A. R. przeciwko Powiatowi (...) w R. o zapłatę kwoty 1076,50 zł (z bliżej wskazanymi

w pozwie odsetkami) tytułem odszkodowania za zniszczoną w wyniku zdarzenia drogowego felgę i oponę w należącym do powoda samochodzie (pkt 1 wyroku) oraz zasądził od A. R. na rzecz pozwanego kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2). Przyjmując, że spełnione zostały wymienione w art. 415 kc przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego w postaci zaistnienia czynu skutkującego tą odpowiedzialnością, winy i związku

przyczynowego uznał, że powód nie wykazał wysokości doznanej szkody, gdyż nie złożył wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Nie był tu wystarczający przedłożony kosztorys naprawy pojazdu sporządzony przez ubezpieczyciela pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zarzucając zarówno naruszenie prawa procesowego jak i materialnego. W ramach pierwszej grupy zarzutów wskazał na obrazę przepisów art. 233 § 1 kpc (wskutek nienależytej oceny mocy dowodowej Kosztorysu E. nr (...)), art. 232 kpc (wobec nieprzeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego na okoliczność wyrządzonej szkody) i art. 5 kpc poprzez udzielenie niewystarczających pouczeń co do środków dowodowych mających zobrazować wysokość szkody. Naruszenie prawa materialnego apelujący dopatrywał się w niezastosowaniu przepisów art. 363 § 2 kc

w zw. z art. 361 § 2 kc wskutek ich niezastosowania, co doprowadziło do niezrekompensowania zaistniałej szkody. Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę kwestionowanego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości ewentualnie - „z daleko posuniętej ostrożności” – o odstąpienie od obciążania go należnymi pozwanemu kosztami procesu.

Powiat (...) w R. wniósł o oddalenie apelacji

i zasądzenie kosztów procesu za drugą instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje skutkowałą koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku

i zasądzenia całej dochodzonej kwoty głównej oraz przeważającej części odsetek.

Przed przystąpieniem do dalszych rozważań należy w pierwszej kolejności zauważyć, że rozpatrywana sprawa podlegała rozpoznaniu przez Sąd I instancji

w postępowaniu uproszczonym (art. 505 § 1 w nowym brzmieniu i n. kpc). Ustawa

z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2019.1469) rozszerzyła zakres spraw dotychczas rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym – od chwili wejścia jej w życie

w postępowaniu tym rozpoznaje się sprawy o świadczenie, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza dwudziestu tysięcy złotych, a w sprawach o roszczenia z rękojmi i gwarancji – jeżeli wartość przedmiotu umowy nie przekracza tej kwoty.

W przepisach intertemporalnych zawartych w ustawie z dnia 4 lipca 2019 roku ustawodawca przyjął zasadę bezpośredniego działania ustawy nowej (zasadę aktualności postępowania) stanowiąc w art. 9 ust. 2, że do spraw wszczętych

i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 4 lipca 2019 roku. Wyjątki przewidują dalsze przepisy, ale żadne z nich nie obejmuje postępowania uproszczonego. Bez znaczenia było więc to, że przedmiotowe postępowanie zostało zainicjowane pozwem, który wpłynął 9 października 2019 roku (a więc przed dniem

7 listopada 2019 roku tj. datą wejścia w życie większości przepisów ustawy z dnia

4 lipca 2019 roku). W myśl przywołanej reguły zastosowanie znajdowały tu przepisy o postępowaniu uproszczonym w znowelizowanym brzmieniu.

Wśród tych przepisów zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miał przepis art. 505⁷ kpc. Zawiera on reguły korzystania w postępowaniu uproszczonym z opinii biegłego. Wskazują one na to, że dowód taki w tym postępowaniu

nie jest zasadą jak w innych. Nawet gdyby zachodziła potrzeba zasięgnięcia opinii biegłego to od uznania Sądu należy samodzielne dokonanie oceny opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy albo zasięgnięcie opinii. Decyzja w kwestii tego, czy w danych okolicznościach faktycznych prawidłowe rozstrzygnięcie sporu wymaga bezwzględnie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego czy też własna ocena Sądu jest wystarczająca należy do Sądu. Nie może jednak w tym zakresie istnieć dowolność. Ocena Sądu powinna być poparta wnioskami wynikającymi z już zebranego materiału dowodowego, gdy przy zastosowaniu reguł wnioskowania z bardzo dużym prawdopodobieństwem można przesądzić m.in. o wysokości dochodzonego świadczenia.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpatrywanego przypadku

w ocenie Sądu odwoławczego nie tylko nie było jakiegokolwiek potrzeby przeprowadzania dowodu z opinii biegłego, ale zgromadzony materiał dowodowy – i tutaj skarżący ma w pełni rację - w zupełności wystarczał do rozstrzygnięcia sprawy. W tym kontekście całkowicie zasadny był zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc wskutek nieustalenia wysokości szkody na podstawie Kosztorysu E. Nr (...) sporządzonego w postępowaniu szkodowym prowadzonym przez (...) S.A. V. (...) (ubezpieczyciela pozwanego od odpowiedzialności cywilnej). Naturalnie opinia rzeczoznawcy sporządzona w związku z likwidacją szkody ubezpieczeniowej nie stanowi dowodu z opinii biegłego w rozumieniu art. 278 kpc. Jest to dokument prywatny (art. 245 kpc),

z którym nie wiąże się – jak w przypadku dokumentu urzędowego – domniemanie prawne zgodności treści dokumentu z rzeczywistym stanem rzeczy. Może być jednak podstawą ustaleń faktycznych oraz wyrokowania, a jego moc dowodowa jest oceniana według zasad określonych w art. 233 § 1 kpc (np. postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 31 sierpnia 2018 roku II CSK 195/18 nie publ., LEX nr 2541449, wyroki tego Sądu: z dnia 7 lipca 2016 roku III CSK 317/15 nie publ., LEX nr 2135809 i z dnia

13 grudnia 2013 roku III CSK 66/13 nie publ., LEX nr 1463871). Wspomniany dokument został wytworzony w ramach postępowania szkodowego prowadzonego przez profesjonalistę w zakresie m.in. likwidacji szkód, a jego autorem był uprawniony rzeczoznawca. Nie został więc on sporządzony na zlecenie pokrzywdzonego, co zawsze może budzić określone wątpliwości odnośnie wiarygodności w takiej sytuacji wyceny. Nie widać w związku z tym żadnych przyczyn, aby kosztorys miał w jakikolwiek sposób preferować stronę powodową

i ztracał cechę obiektywizmu. W tym warunkach nie sposób przecenić jego znaczenia tym bardziej, że dotyczył relatywnie niewielkiej i nieskomplikowanej szkody. Wobec powyższego brak jakichkolwiek przeszkód do uwzględnienia go w zakresie ustalenia wysokości szkody.

Zasadność jednego z zarzutów apelacyjnych pociągająca za sobą skuteczność apelacji sprawia, że zbędne i bezprzedmiotowe jest rozważanie trafności pozostałych. Sąd Okręgowy z określoną wyżej modyfikacją w części dotyczącej wysokości szkody przyjął za własne ustalenia Sądu Rejonowego czyniąc je podstawą orzekania w postępowaniu apelacyjnym. W całości natomiast podzielił rozważania prawne Sądu meriti odnośnie podstaw odpowiedzialności i winy pozwanego, zbędne jest więc tutaj ich powielanie.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok podlegał

w przeważającej części zmianie na podstawie art. 386 § 1 kpc i w oparciu o przepis art. 415 kpc Sąd odwoławczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę 1076,50 zł. O odsetkach za opóźnienie rozstrzygnięto w myśl art. 481 § 1 kpc. Wprawdzie powód dochodził ich od 25 lipca 2019 roku, ale w tym zakresie roszczenie było bezzasadne. Nie ma tu bowiem znaczenia data zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi i obowiązujące go terminy jej likwidacji, gdyż czynności te dotyczyły innego podmiotu niż pozwany. Zobowiązanie sprawcy szkody do jej naprawienia ma charakter bezterminowy (art. 455 kc), co oznacza, że dłużnik powinien spełnić świadczenie po wezwaniu przez wierzyciela do spełnienia. Samo jednak powiadomienie o szkodzie z żądaniem jej naprawienia (a taki właśnie charakter miało pismo z dnia 10.06.2019 r., k. 14) bez wskazania wysokości szkody nie sprawia, by zobowiązanie bezterminowe przekształciło się w terminowe. Skutek taki nastąpił z chwilą doręczenia odpisu pozwu, co miało miejsce w dniu 7 stycznia 2020 roku

(k. 55). Od tego dnia zaczął biec termin spełnienia świadczenia, a w takich przypadkach za „niezwłoczny” w rozumieniu art. 455 kc należy przyjąć okres 14 – dniowy. Odsetki podlegały więc zasądzeniu od dnia 15 stycznia 2020 roku.

Dalej idąca apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach procesu za obie instancje rozstrzygnięto w myśl art. 98

§ 1 kpc. Powodowi jako wygrywającemu sprawę w całości przysługiwał zwrot wszystkich poniesionych kosztów, sprowadzających się w postępowaniu przed Sądem I instancji do opłaty od pozwu (100 zł), a w postępowaniu apelacyjnym do opłaty od apelacji (100 zł).

SSO Mariusz Nazdrowicz